

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 17. Pœnitentiæ varia bona, & gratiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Gemamus modicum; ne semper gemamus; ploremus modicum; ne in aeternum ploremus; non parcamus nobis; ut parcat ipse. Quod enim quisque districtior fuerit in seipsum peccatorum vindex; eo illi mitior tunc apparebit iudex. S. Thom. Vill. conc. 1. D. 1. Adv.

§. XVII.

Poenitentia varia bona, & gratia.

Inque non egimus in Testamento tuo. Pl. 43. 18. Testamentum Christi, quod fecit ante mortem suam, est pax inter Deum, & hominem; secundum quod dicit Joan. 14. 27. *pacem relinquo vobis.* Et Eccl. 45. 30. *statuit et testamentum pacis.* Ad hoc autem, quod fiat pax inter aliquos, oportet, quod uterque flectatur in aliquo a suo proposito. Similiter in pace facienda inter Deum, & hominem, Deus flectitur a sua iustitia per misericordiam; & homo quasi ei occurrit, & assurgit per poenitentiam. Hugo Card. hic.

In lectulo meo &c. Cant. 3. 1. Quid est in lectulo Deum querere; nisi cum velle cum vita suavi invenire? non invenitur Deus in quiete mundana; sed in aspera poenitentia. S. Bonavent. l. 30. Dom. infra Oct. Epiph.

Qui incipit poenitere; tunc primo potest dicere: *Domini ego sum.* Il. 44. 5. Hugo Card. in Gen. 2.

Invenerunt puerum cum Maria. Matth. 2. 11. id est, amaritudine poenitentiae. Hugo Card. hic.

Miserere mei Domine! filia mea male a demonio vexatur. Matth. 15. 22. Cur non petat preces Discipulorum? At ipsa, dum in se dolorem sentit, non aliud putavit opus patrociniis. Orig. hom. 7. in divers. non petivit Jacobum, non rogavit Joannem, non accessit ad Petrum; sed suscepit in se poenitentiae patrociniis; & sola cucurrit ad Dominum. Baeza t. 2. l. 11. c. 3. §. 2.

Miserus dimisit eum, & debitum dimisit ei. Matth. 18. 27. Vide poenitentiae robur, & misericordiam Domini. Poenitentia enim fecit servum cadere a malitia, qui firmiter in illa stabat; nec veniam dignus erat. Misericordia autem Dei dimisit omnino debitum; tamen servus non omnia remitti; sed prorogari tempus, peteret. Disce ergo, quod Deus plura dat, quam petimus. Theophylactus hic.

Iussit illi dari manducare. Luc. 8. 55. Post poenitentiam peccatorum, post primam resurrectionem, post virtutis exercitium; jubetur, ut Sacramentum Corporis, & Sanguinis Christi, apponatur. Sim. Cass. l. 5. c. 14.

Deus autem pacis conterat Sathanam sub pedibus vestris velociter. Rom. 16. 20. Cum Deus poenitentiam docet, Deus pacis dicitur: quia poenitentia pacem in animum inducit. Secundò dicit conterat: non tantum petit feriri, aut vulnerari, sed conterendum; quia per poenitentiam funditus deletur. Tertio *sub pedibus.* q. d. non erit opus gladium exercere, lacertis luctari; sed vel calce solum demonem facile conterit poenitens. Quarto *velociter:* nec longò opus tempore; sed brevi rem perficies. Pinna Echol. 56.

Nisi esset poenitentia, jam dudum humanum perisset genus. S. Ephrem, de poenit.

Si vultis intrare per portam iustitiae; defendite culpam: si per januam misericordiae; agite poenitentiam. S. Fulbertus ep. 77.

Continuatio Patrem respiciens,

Et venit ad patrem suum. Luc. 15. 20. Quomodo venit? nisi poenitentia, & corde contrito, & spiritu contribulato: hac enim via redeunt peccatores ad Dominum. S. Eusebius Emis. Sabb. D. 2. Quadr.

Quòd si in terris nequam pater, offensus graviter a filio peccatore, & malo; si tamen eundem postmodum viderit reformatum; & depositis prioris vitae delictis, ad sobrios, & bonos mores, & ad innocentiae disciplinam poenitentiae dolore correctum; & gaudet, & gratulatur; & susceptum, quem antea projecerat, cum voto paternae exultationis amplectitur: quantò magis unus ille, & verus Pater bonus, misericors, & pius, imò ipse bonitas, misericordia, & pietas, laetatur in Poenitentia filiorum suorum: nec iram poenitentibus, aut plangentibus poenam, comminatur, sed veniam magis, & indulgentiam, pollicetur. S. Cyprianus Carthag. ep. 52.

O felix humilitas poenitentium! o beata spes confitentium! quam potens es apud omnipotentem; quam facile vincis invincibilem; quam citò tremendum Judicem convertis in piissimum Patrem! Guaricus Sabb. 2. hebdom. Quadrage. de parab. filii prodigi.

§. XVIII.

Poenitentium exempla,

Efecitque Adam. Gen. 3. 24. Nunquid non statim potuit illum mortem inducere? Sed vide, quid agat benignissimus Dominus: ejicit ipsum e paradiso; neque enim erat dignus illò loco propter peccatum. Constituit autem illum e regione paradisi: ut videat, unde exciderit; & a quibus in qua delapsus sit, deinceps que per poenitentiam salvetur. S. Cyrill. Jerof. Catech. 2.

Peccavi. 2. Reg. 12. 13. Hoc verbum poenitentis David sic explicatur: litera prima *Paniteo, Erubesco, Confiteor, Cito.* Ago poenitentiam, humiliter recipiendo, quod confessarius imponit. *Voluntarie, Intègre.* Progrediar Peccatum.

Curvatus sum usque in finem. Pl. 37. 7. Hoc dicens, velut affectum ipsum, & animum, poenitentis exponit dicentis: ex quo peccavi, nunquam risi, nunquam laetatus sum, nunquam mihi ipsi aliquid jucunditatis indulli; sed semper in moerore fui, semper in poenitentia, semper in luctu. Orig. hom. 1. hic.

Peccatum meum contra me est semper. Pl. 50. 5. Lapsus est David semel, semper flevit: haec enim poenitentiae vis est, quae hominem ita a se rapit; ut unam tantum meditetur, & molietur, sceleris ultionem. Oliva l. 5. Strom. §. Peccatum meum.

Ninive subvertetur. Erc. Jon. 3. 4. 5. Mirabile; imò miserabile est: Ninivite, ad duo verba Jonæ, induerunt se sacco: & tota die verberant aures nostras sacra verba; & tamen non movemur, Hugo Card. in Gen. 9.

In